Ч. 110. Пятниця 18 (31) мая 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — З Сербії. — Вісти з Хіни).

В палаті послів розпочала ся вчера ґенеральна дискусия над законом о водних дорогах. Звернуло загальну увагу, що пос. Вольф виголосив дуже пристрастну бесіду против каналів, а єго поведенє викликало у всіх зачудованє, тим більше, що Вольф сам в своїм орґані замістив статю, в котрій було сказано, що будова каналів єсть дуже бажаною і єсть історичною хвилею в житю Австриї. Крім того підписав Вольф в своїм часї внесенє Менґера, підписане всіми сторонництвами, а домагаюче ся будови водних доріг. Не диво проте, що теперішний виступ пос. Вольфа подібний до бажань чеcкої шляхти, викликав зачудованє. З Вольфом полемізував член польского Кола посол Рапапорт. Дальшу дискусию над предложенем ведено також на вечірнім засїданю. По мисли заключеної умови з кождого сторонництва буде промавляти лиш один посол. Супротив того ґенеральна дискусия буде скоро покинчена, так що вже нинї буде можна приступити до подрібної дискусиї, а завтра вечером прийде під обради буджетова провізория. На вечірнім засїданю при бесїдї пос. Люеґера виклакали Шенерерияни велику бучу.

Справа наслїдства престола не сходить в Сербії з порядку дневного, коли показало ся, що сербска королева імовірно не може надїяти ся дїтий. Подібно лучило ся і в Румунії і там назначено кн. Фердинанда, братанича короля Кароля наслїдником. Як ми вже доносили, деякі сербскі круги хотїли би бачити наслїдником престола або кн. Ляйхтенберґского, або другого сина князя Чорногори. Однако з добре поінформованих віденьских кругів впевнюють, що нї о однім нї о другім не може бути бесїди. Кн. Ляйхтенберґский єсть членом царскої родини і тому не може обіймати ніякого балканьского престола, як свого часу не міг нї один з австрийских архикнязів приймити покликанє на болгарский престол. Творенеж на Балканї династий з пануючих вже там домів виключене, бо напр. Австрия одержала Босну і Герцеґовину, як також право держати спільно з Туреччиною залоги в новобазарскім санджаку лише в тій цїли, аби Сербія не злила ся з Чорногорою в одну державу. Нова сербска конституция виключає вправдї побічні роди Обреновичів від наслїдства престолу, але лише тому, щоби дочка короля могла засїсти на престолї. Однако колиби король Александер не міг надїяти ся сина або дочки, можнаби окремим законом покликати побічні роди Обреновичів до престола, а в такім случаю найблизше право мав би 65-лїтний тепер бар. Федор Николич, угорский горожанин і член угорскої делеґациї, з котрим Цїсар довго розмовляв приймаючи делеґацию угорску.

В Пекінї надїють ся, що справа відшкодованя буде полагоджена дуже скоро. Держави домагають ся виданя цїсарского едикту, котрим Хіна зобовязує ся заплатити 450 міліонів таелів з відсотками. Коли Хіна прийме то зобовязане, держави усунуть свої війска з Хіни. Вже й Вальдерзе займає прихильне до згоди становище. Хінцям позволено наново виконувати судівництво. — Німецкий цїсар мав видати наказ, аби німецка ескадра вернула з Хіни, аби розвязано головну команду армії у вехідній Азиї і аби поролено приготовленя в цїли зменшеня німецкого корпусу в Хіні.

Після донесень анґлійских часописий в Хіні проявила ся джума і сильно там лютить ся. В Гінґконґ приміром умирає кождого дня по яких 30 осіб. Джуму принесли з собою анґлійскі войска з полудневої Африки.

Новинки.

Львів дня 30 го мая 1901.

— **Вибір вірменьского архіепископа** відбув ся нинї перед полуднем о 11-ій годинї. Вчера відправлено в катедрі вірменьскій заупокійне богослуженє за бл. п. архіеп. Ісаковича, а по полудни відбула ся нарада що-до вибору, в котрій на 32 управнених до голосованя, взяло участь ледви 14. Нинї о 10-ій годинї рано о. Монoро відправив службу Божу на інтенцию щасливого вибору, а опісля приступлено до самого вибору, котрий переводила комісия зложена з о. інфулата Заблоцкого і о. мітрата Білецкого яко делеґатів архіепархій латиньскої і рускої, канцлера вірм. консистора о

---

4)

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

І Ви хочете тепер ті інформациї, які хитрим способом видобули з мене, дійсно використати?

— Мій пане, Ви забуваєте ся; мусите завсїгди зважати на то, що говорите до женщини!

— До женщини!! — сказав на то Уентворт в смертельнім страху.

— Так, мій пане, до женщини, а навіть мусите бути дуже осторожні в способі, як до тої женщини говорите. Не маєте права говорити о якімсь хитрім способі, бо, пригадайте лиш собі, Ви розповіли менї все в розмові, до котрої Вас ніхто не змушував і я Вас навіть о то не просила. Я навіть не старала ся о знакомство з Вами, лиш Ви о знакомство зі мною!

— Але чейже самі признаєте, Міс Брюстер, що то неслушно і несправедливо, втягати якогось чоловіка в приватну для него розмову, а відтак єї публично оголосити.

— А якжеж то инакше зробити, щоби чогось довідати ся, що хтось не хоче подати до публичної відомости? Пригадую собі, що коли я помічника секретаря державного....

— Знаю, знаю — перебив їй Уентворт слабим голосом — Флемінґ вже менї о тім розповів.

— Вже розповів? То добре зробив, бо я вже не потребую розповідати.

— І Ви хотїли дійстно оголосити то в „Арґусї“, що я Вам довірочно розповів? Та й ще удаєте правдолюбиву, честиву, честну дівчину?

— Я не удаю, але є такою.

— А кількож правди в тім, що Ви донька міліонера, котра хоче відвідати мого батька в Парижи, щоби опісля поїхати з ним на Рівієру?

Міс Брюстер засьміяла ся весело.

— Та чей вимівки, яких хтось мусить уживати в інтересї того, чим займає ся, то ніяка неправда.

— Коли так, то у Вас і то честно, що Ваш поважний товариш Ріверс зробив в Оттаві?

— Ледви; на мою думку, то Ріверс заслужив собі лиш за то на кару, що не довів до кінця того, до чого взяв ся. Я би заложила ся о двайцять долярів, що менї би паперів ніхто не відобрав. Але правда, Ріверс то мужчина, а мужчини по найбільшій части дурні люди — сказала она, і глянула збиточливо з під ока на Уентворта.

— Коли то натяк на мене, Міс Брюстер, то я з ним вповнї годжу ся; більшого дурака як я, не було нїколи на сьвітї.

— Алеж, любий пане Уентворт, Ви глядите на справу за надто траґічно, а коли добре зважите, то Вам то преці зовсім не пошкодить, що я там в „Арґусї“ оголошу, а менї то значно поможе. Будьте ласкаві, заждїть тут на мене кілька мінут.

Сказавши то, схопила ся, дала єму подержати свою книжку, і побігла в сторону як до кают. За кілька хвиль вийшла знову з рукописию в руці.

— Тепер переконайте ся яка я честна і щира. Прочитаю Вам мою допись і поправлю все, що в ній на Вашу думку буде неточне. Хиба то може не значить „fair“ [1]) собі поступити.

Та нечувана сьмілість дівчини так затуманила Уентворта, що він аж не знав, що на то казати.

Міс Брюстер стала читати: „Завдяки нечувано сьмілому вчинкови єсть нюйоркский „Арґус“ в тім щасливім положеню, що може нинї рано предложити своїм читателям повне справозданє, яке уложили два анґлійскі знатоки, п. Джордж Уентворт і п. Джон Кенїон, котрих в сій цїли вислав „льондоньскій синдикат“, о деяких найбільших копальнях над Оттавою“.

Она підвела голову і сказала довірочно: Я би не потребувала того посилати, як би люди в Ню-Йорку були на стілько дотепні і уміли то самі розумно написати. Але що ґазету видають самі дурні мужчини і нема між ними анї одної розумної женщини, то мушу вже й вступ дротом післати. Отже:

„Коли зважити, що підприємства „льондоньского синдикату“ зависять зовсім від справозданя тих обох панів....

— Я би то не так сказав — перебив її

[1]) Fair — чит.: „фер“, значить „честно“.

Мойжешовича. і радника Корженьовского яко делеґата правительства. Предсїдателем комісиї був з уряду ґенеральний вікарій о. Мошоро. Голосуючих було 15. Кождий з вибираючих одержав від предсїдателя картку, па котрій по черзї були виписані всї вибираючі. В хвили коли предсїдатель давав картку, витинав зараз імя того, котрому еї давав, а то длятого, щоби голосуючий не дав голосу на себе самого. По розданю карток наступила перерва, а відтак відбуло ся голосоване після азбуки. Кождий викликаний вкинув до урни виборчої три картки з назвисками, котрі витяв із загального спису. Делеґована комісия скрутацийна перевела відтак сконтрум і оголосила терно трох кандидатів: на першім місци вибрано о. Теодоровича, на другім о. Давидовича, а на третім о. Мошоро. Вибір сей подано зараз до відомости намістництва і вибране терно буде предложене Є. Вел. Цїсареви до затвердженя з него архієпископа.

— **Є. Ексц. пан Намістник ґр. Пінїньский** виїхав до Кракова, де станув вчера рано і в супроводї делеґата пана Лясковского оглядав нову семінарию духовну і катедру на Вавели. Нинї по авдиенциях і оглянєню ще деяких будинків, має п. Намістник поїхати по полудни блискавичним поїздом до Відня.

— **Перенесеня.** Дирекция почт перенесла почтового асистента Лейбу Блемера з Дембицї до Тарнобжеґа. — Пан Намістник перенїс повітового лїкаря дра Франца Соболевского зі Львова до Самбора, а санїтарного концепіста дра Кароля Голембйовского зі Львова до Яворова. — Дальше перенїс п. Намістник старших інжинерів: Т. Павловского з Перемишля до Львова, Фр. Піщка зі Львова до Золочева, Вікт. Бронїковского з Жовкви до Сянока і Теоф. Дуяновича зі Львова до Перемишля; інжинерів: Евг. Катерлю з Тарнова до Ярослава, Йос. Мочидловского з Сянока до Жовкви, Вікт. Будзиньского зі Львова до Станиславова, Фел. Фелькля зі Станиславова до Нов. Санча, Вол. Обертиньского з Нов. Санча до Кракова і Мик. Тиминьского зі Станиславова до Львова; вкінци ад'юнктів будівництва Йоах. Трачика зі Львова до Тарнова, Юл. Пара з Тернополя до Станиславова, Альф. Кононку зі Львова до Тарнова. — Пан Намістник перенїс повітових секретарів: Ал. Романїка з Чесанова до Львова і Тад. Тобіса з Горлиць до Золочева, а канцелїста Намістництва Тита Решетиловича з Калуша до Горлиць, та призначив канцелїстів Намістництва Гр. Крупу до Цїшанова, а Ів. Токаря до Калуша. — Вкінци перенїс повітових ветеринарів: Ферд. Цернера з Вадовиць до Домброви, Сильв. Кручковского зі Львова до Вадовиць, Гірша Сіґалля з Перемишлян до Калуша, Ів. Скуцїньского з Городенки до Бучача, Юл. Струтиньского з Підгаєць до Городенки, Анат. Проскурницкого з Нов. Торгу до Перемишлян, Жиг. Марковского з Домбровоі до Львова і Едм. Збудовского з Осьвенцїа до Підгаєць; та призначив повітових ветеринарів: Ант. Сагана до Жовкви, Стан. Ваґнера до Залїщик, Вінк. Жука до Березова, а оглядачів зьвірят і звір. продуктів: Бр. Мендльовского до служби в старостві в Нов. Торзї, Меч. Далькевича до служби при входовій стациї в Осьвіцимі і Ів. Франкевича до служби у входовій стациї в Підволочисках.

— **З Старого Самбора.** Дня 4-го червня т. е. ві второк по Сош. сьв. Духа відбуде ся отворене „філії Просьвіти в Старім Самборі" в сали братства купнїрского о 11-ій годинї перед полуднем. На збори приїде яко відпоручник головного виділу п. Василь Король з відчитом о штучних навозах".

— **Про гостину рускої молодїжи в Кракові** пише Czas: Ученики академічної ґімназиї львівскої в числї 60 прибули в недїлю до Кракова в товаристві професорів Копарского і Цеглиньского. На зелїзничім двірци привитали їх проф. Ленкий, п. Борис і голова читальнї „Просьвіти" п. Микита. Цїлу недїлю ґімназиясти звиджували музеї, вистави і гідні побаченя памятки Кракова. По полудни молодїж пішла до парку дра Йордана, де при забаві відспівала кілька руских пісень. Саме тодї концертувала там „Гармонїя" і для приємности гостий відограла богато українських пісень. В понедїлок поїхали ґімназиясти до Велички, аби звидїти копальнї соли, почім від'їхали назад до Львова.

— **Прогулькові вечерницї з танцями** при звуках войскової музики 80 п. п. устроює ґімнастичне товариство „Сокіл" у Львові в суботу дня 1-го червня с. р. о 7-ій годинї вечером в реставрацийній салї на Високім Замку. — Стрій прогульковий. — Вступ 50 кр.; для родини з 4 осіб 1 зр. 20 кр.; для членів 25 кр. — В разї непогоди вечерницї не відбудуть ся.

— **Іспити зрілости.** Устний іспит зрілости в приватній ґімназиї Єзуїтів в Бонковицях під Хировом відбув ся в днях 22-го до 24-го с. м. під проводом інсп. дра Л. Ґермана. Сьвідоцтво зрілости одержали: Ярослав Бачиньский, Стан. Бужиньский, Ст. Дунїковский, Віт. Лещиньский, Зб. Мішке, Вол. Папара, Ів. Ростафіньский, Ал. Руссановский (з відзн.), Вінк. Скалка, Адам гр. Стадницкий і Каз. Томчак. Одного абітурієнта репробовано на рік. — Іспит зрілости здали в ґімназиї в Ярославі в днях 21-го до 25-го с. м.; Барцїковский Вол., Бартак Бр. (з відзн.), Брудняк Фр., Циран Войт., Чирек Мат., Фаст Лейба, Ґольдштавб Ант., Ґасько Людв., Ґірт Озер, Орель Ст., Перльман Ізид., Пеньонжек Лев (з відзн.), Пророк Йос., Райхерт Ів., Стельмахевич Жигм., Шпачиньский Стан. (з відзн.), Візімірский Ад., Заґая Йос. (з відзн.), Гуди К. і Ямруз Іван.

— **Надзвичайні загальні збори** членів „Руского Інститута для дївчат в Перемишли" відбудуть ся дня 6-го червня с. р. о 4-ій взглядно о 5-ій годинї пополудни в великій сали Інститута. На дневнім порядку зміна статута.

— **Гради.** В послїдних днях були в ріжних сторонах краю великі гради. Краківске товариство обезпечень від граду дістало ві второк 25 донесень з краю о великих тучах градових, котрі в понедїлок наробили великої шкоди. Хмари градові несли ся в напрямі полуднево всхіднім аж до Кракова.

— **Відважна гуцулка.** В ночи з 15 на 16 с. м. три розбишаки з Жабйого; два Драґірука (братя повішеного в 1879 р. славного ватажка опришків) і Киращук напали на хату Марійки з Кируків Филипчук в Кутах. Марийка і еї мати залїзли зі страху під печ, але коли опришки повибивали вікна і почали рубати сокирами двері, Марийка з револьвером в руцї вилїзла на під над двері і звідтам грозила розбійникам, що буде стріляти. Але еї слова опришки приняли сьміхом. Марийка була в розпуці: ще кілька ударів сокирою, а всі три розбишаки будуть ґаздувати в хатї, а може навіть відберуть житє їй і матери та малій еї дитинї в колисцї. Ще раз крикнула до о-

---

Уентворт в своїй розпуці; скажіть може лїпше „головно" замість „зовсїм".

— О, дякую Вам — сказала Міс Брюстер сердечно; поклала собі рукопись на колїна і поправила олівцем, а відтак стала читати дальше:

....головно від справозданя тих обох панів, то можна собі уявити, які то жертви коштовало „Арґуса", щоби роздобути то справоздане.

Пан Джон Кенйон, фаховий знаток копалень, розслїдив всї копальнї над Оттавою як найдокладнїйше і каже, що они справдї заслугують на ту славу, яку мають. Він що правда не єсть вдоволений теперішним способом роботи в них, але єсть тої думки, що як би їх хтось вихісновував і управляв ними фахово, то они давали би добру дивиденду. Пан Джордж Уентворт, один із найзнаменитших рахмайстрів в Льондонї...

— Я би то не сказав — замуркотїв той так вихвалюваний — лїпше може вичеркніть зовсїм слова „один із найзнаменитших рахмайстрів в Льондонї".

— Так гадаєте? — відозвала ся на то Міс Брюстер — а щож поставити замість того?

— Напишіть замість того „найбільший осел на цїлий Льондон".

Міс Брюстер засьміяла ся і сказала: Нї, нехай вже лишить ся так, як я написала. Пан Джон Уентворт, один із найзнаменитших рахмайстрів в Льондонї, провірив книги поодиноких копалень і викрив при тім дивну річ. Книги були так ведені, що хтось чужий, котрий би в них вглянув, міг був набрати зовсїм фальшивого переконаня. Они показують зиску около 200.000 долярів, коли тимчасом в дїйстности робота вела ся зі стратою 100.000 долярів що року.

— Що, а тож що за суми? — відозвав ся Уентворт перепуджений.

— Обчислені на доляри, хибаж Ви того не зміркували? Ви казали 20.000 фунтів.

— Ах так — замуркотїв Уентворт.

— 100.000 долярів — на чім же я стапула? Ага тут. „Кажуть, що якийсь американьский знаток ревідував книги перед п. Уентвортом і сказав, що они зовсїм в порядку. Добре би було, як би той пан щось на то відповів.

— Так — сказала молода дама вдоволена сама з себе — отсе зміст тої статиї. Заким приїдемо до Квінставн, то ще щось додам, щоби було за що менї богато заплатити. Люди цїнять лиш то високо, за що треба дорого заплатити. Якже Вам сподобала ся моя допись?— Чи коректна?

— Зовсїм коректна — відповів молодий мужчина слабим голосом.

— Я дуже рада з того, що Вам подобає ся. А тепер ще додам малу замітку і скажу, що Ви самі вдоволені сим змістом Вашого справозданя.

— Бога ради, лиш не мішайте мене до сеї справи — крикнув Уентворт.

— Добре, коли не хочете, то не допишу.

Відтак через якийсь час мовчали обоє, а панна Брюстер за той час робила якісь поправки в своїй рукописи. Молодий мужчина закашляв кілька разів, але его уста були такі сухі, що ледви ще міг говорити. Наконець відозвав ся:

— Панно Брюстер, яким способом міг би я Вас упросити, щоби Ви сего, що написали, не висилали каблем з Квінставну до Ню-Йорку?

Молода дама глянула на него з миленьким усьміхом.

— Мене упросити? Того не зможете, то годї. То буде найбільший тріюмф, який я коли осягнула. Подумайте собі: то, що Ріверсови не удало ся, менї пощастило ся!

— Та я вже о тім і думав — відповів Уентворт повен розпуки. Але чи знаєте, що й наші справозданя пішли каблем з Оттави до одного мужа довіря, котрі він по одержаню депеші від мене з Квінставну передасть зараз директорам?

— Я то вже давно знаю — сказала на то Міс Брюстер легковажно, — то сказав менї Ріверс. Але чи вже скалькулювали подорож?

— Чи скалькулював? Як ви то розумієте?

— Я то так розумію: По всїй імовірности станемо в Квінставнї в суботу пополудни; завдяки ріжницї часу появить ся моя статия длятого в недїльним ранїшним виданю „Арґуса", а Ваша депеша дійде до Вашого приятеля, чи хто він там є, аж в суботу вечером, коли вже бюра позамикані. В недїлю не може в сїй справі нїчо стати ся, а в понедїлок рано, заким ще Ваші справозданя дійдуть до рук директорів, передрукують вже всї льондоньскі ґазети моє справоздане з „Арґуса". Самі директори будуть его читати в ґазетах рано при каві. Ось і то що у мене називає ся калькуляцією подорожі пане Уентворт.

Той вже на то не сказав нїчого. Встав із свого крісла, та пішов до своєї каюти. Пів години опісля застав его там товариш его Кенйон, як він сидів підперши голову рукою і дивив ся зажурений перед себе.

Глава пята.

Джон Кенйон, котрого покинув був его одинокий на кораблю приятель, що став так ему невірний, зносив свою долю з великим спокоєм і навіть не старав ся знайти собі нового знакомства. Він не так то скорий був до нової дружби та й чув ся зовсїм вдоволений сам собою, але судьба була прихильна для него і вибрала як-раз того самого Уентворта, що его покинув, щоби допомочи Кенйонови до нового знакомства.

Уентворта, що був в дорозї до Ню-Йорку нерозлучним товаришем свого приятеля, гризла совість, що він так его тепер занедбує. Отже що рана, заким на цїлий день вибрав ся до панни Брюстер, звиняв ся перед Кенйоном. Так спитав він знову одного дня:

цришків, аби уступили, але надармо. По хвили гримнув стріл і один з Драгіруків повалив ся на землю. Єго товариші покидали сокири і утікли, але по кількох днях попали в руки жандармериї.

— **Трафіки в небезпечности.** Львівскі злодії завзяли ся на трафіки. Минувшої ночи вибили они діру в мурі із сінийї дому ч. 1 при площи Бернардиньскій до трафіки Етлі Айзенової і вкрали ій готівкою 1000 К. (2 сотки, 400 К. банкнотами а останок сріблом) і 20 стемплїв по 2 К. — До шинку Тененбавма „на Ялівци“ за личаківскою рогаткою добули ся оногди злодії, вирубавши діру в стіні від сторони як огород і винесли звідтам всї цигара і тютюн, але що хтось їх наполохав, то они забрали лиш часть добичі, а другу лишили в городі.

Штука, наука і література.

— Заходом Руского товариства педаґоґічного вийшли послїдними часами три книжочки: ч. 86 **Казки** (Гр. Л. Толстого), ціна 40 сот.; — ч. 87 **Вибір з поем Олександра Кониського** (з портретом автора і єго житєписию, написаною Дром М. Пачовским), ціна 30 сот. і — ч. 88 **Покарана Лож.** (комедийка в 1 акті Олени Кучальскої, перевів О. Макарушка), ціна 20 сот. — О педаґоґічній вартости і значіню драматичних або скажім лїпше, сценїчних творів писаних специяльно для молодіжи можна би богато говорити, а ще більше спорити о їх потребі. На наш погляд суть они добутком так сказати би новочасної великоміскої культури і в найлїпшім случаю придатні хиба для молодежи по великих містах, де як звістно житє значної части суспільности крутить ся около театру і де тілько й розмови, що про театр — відносини, котрі можна би найлїпше схарактеризувати нїмецкою приповідкою: „Wie die Alten sungen, so zwitschern die Jungen“. — Чи для нашої молодежи потрібні такі твори — се питанє лишаємо отвертим. *(К. Вербенко).*

— **Сьвятий Рік.** Книжочка ювилейна, містить в собі поясненє ювилею і потрібні молитви. Зладив єромонах Арсеній Ч. сьв. В. В. Жовква, з печатні ОО. Василіян. Ціна брошурованого примірника 15 сот., оправленого 25 сот. Книжочка ся, придатна для всїх побожних християн, появила ся як-раз в пору і відзначає ся дуже догідним форматом і красним чистим друком; длятого кождий, хто лиш уміє читати, може дуже добре послугувати ся нею при ювилейних процесиях і приватних посіщенях церквий.

Телеґрами.

Брукселя 30 мая. З Гаґи доносять: Надійшла тут урядова депеша, що Анґлїйцї дня 2 мая потерпіли коло Преториї значну поражку. Анґлїйцї мали в тій битві 49 убитих, 159 ранених, а до 600 людий забрали Бури до неволї. Крім того забрали Бури 6 армат. З анґлїйскої сторони досі нїчого не донесено о тій битві.

Софія 30 мая. Вчера розпочало собранїє паради над внесенєм о поставленю в стан обжалованя членів бувшого кабінету.

Білгород 30 мая. Королева виїздить в червни до купелїв в Базіяс.

Берлин 30 мая. Цїсар Вільгельм запросив ґенерала Бонналя, директора париської школи войскової на обід.

Курс львівский.

Дня 30-ого мая 1901.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	610·—	620·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	537·—	546·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	410·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	98·—	98·70
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краев.	99·10	99·80
4% листи застав. Банку краев. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ літ.	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·10	91·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·20	96·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	102·40
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
Позичка краев. з 1873 по 6%	100·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·10	93·80
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·50	88·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	72·—	76·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	49·25	50·25
Угорск. черв. хреста	25.20	26·20
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	58·—	61·—
Базиліка 10 К	16·30	17·30
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·40	117·90
Доляр америк.	4·80	5·—

— Правда, що не маєш нїчого до поговореня зі мною?

— Нїчогісенько — відповів Кенйон, що сидів на покладї розпершись вигідно на своїм кріслї.

— Коли так, то тобі нїчого не завадить...

Кенйон усьміхнув ся: Ані трошечки....

— Бо знаєш, Кенйоне, я хотїв би, щоби ти зріло розважив справу нашої копальнї, а то найлїпше думати, коли чоловік сам один в хатї. Я длятого лишу тебе на годинку, дві самого.

Коло Кенйона сидів якийсь постарший панок і зачувши єго імя глянув здивований на него. Коли опісля Уентворт собі пішов, той панок відозвав ся до Кенйона:

— То Ви пан Кенйон, той знаток від копалень?

— Я мінеральоґ — відповів Кенйон також здивований.

— Чи Ви той сам, котрого „льондоньский синдикат“ післав до Канади, щоби він здав справу з тамошних копалень?

— Длячого Ви о то питаєте ся?

При сім несподіванім питаню вилїзла на верх вся обачність Анґлїйця.

Старший панок усьміхнув ся. — Бо я в деякім взглядї одвічальний за Вас, пане Кенйом. Називаю ся Льонґворт, Джон Льонґворт, член синдикату. Предкладано двох знатоків, Скоттона і Вас, а що кількох панів за надто рівно побивали ся за Скоттоном, то я віддав свій голос на Вас і Вас вибрали. Отже видите, що я за Вас одвічальний.

— Маю надію, що будете вдоволені успіхами моєї подорожі, пане Льонґворт.

— Та й я надію ся також. Виджу, що з Вас осторожний мужчина, котрого здібність вже нераз передомною вихвалювано; а з тими обома прикметами можна богато зробити. Я й сам мав намір оглянути копальнї, але не стало часу на то. Якаж Ваша думка про копальнї?

Коли Ви хвалите мою обачність, пане Льонґворт, то я, відповідаючи на Ваше питанє, не хотїв би викликати у Вас гіршого мнїня о менї.

— Дуже добре, дуже добре, — відповів старий панок, і знову усьміхнув ся. — Ви менї тим подобаєте ся. Мушу то розповісти моїй доньці — ось і она. Едито, дитинко, то пан Кенйон, що їздив до Канади в справі наших копалень. Аж сьмішно, що ми не більше як пів години тому назад говорили як-раз о тім інтересї. Бо треба Вам знати, пане Кенйон, що моя донька єсть моїм мужем довіря у всїх моїх інтересах, і вже обїздила цїлий сьвіт зі мною. Не добиваю ніякого торгу, не порадившись єї насамперед; длятого остерігаю Вас перед єї цїкавостию, коли би она розпитувала Вас про копальнї.

Джон Кенйон встав з крісла і зробив місце молодій дамі.

— Нї, дякую — сказала она — менї потреба трохи руху; я прийшла сюди, щоби лиш подивити ся, що тато робить. Я свого часу дуже жалувала того, що ми не мали часу поїхати до Канади, а я так тїшила ся, що буду могла совгати ся та їздити саньми! Ви мабуть надивили ся на то.

— А вжеж — відповів Кенйон — навіть коло самих копалень зроблено дорогу до їзди саньми, і я раз навіть їздив по ній. Декуди знову, куди менї треба було піти, не можна було инакше дістати ся, як лиш на сувах.

— То, мусить, дуже займаво! — сказала на то дівчина, і за пять мінут опісля ходив вже Кенйон побіч неї по покладї, розповідаючи їй про свій побут в Канадї. Той прохід був перший із многих. Від сеї пори міг вже Кенйон обійти ся без товариства свого приятеля.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).